

Posolstvo Svätého Otca Leva XIV.
na 63. svetový deň modlitieb za povolania
Štvrtá veľkonočná nedeľa – 26. apríla 2026
Vnútorňý objav Božieho daru

Drahí bratia a sestry, milovaní mladí ľudia!

Pod vedením a pod ochranou zmŕtvychvstalého Ježiša slávime na Štvrtú veľkonočnú nedeľu, nazývanú „Nedeľa Dobrého pastiera“, 63. svetový deň modlitieb za povolania. Je to milostiplná príležitosť, pri ktorej sa chcem s vami podeliť s niekoľkými myšlienkami o vnútornom rozmere povolania, pod ktorým rozumieme objav nezaslúženého Božieho daru, ktorý sa rodí v hĺbke srdca každého z nás. Vyberme sa teda spoločne na cestu skutočne krásneho života, ktorú nám ukazuje Dobrý pastier!

Cesta krásy

V Jánovom evanjeliu Ježiš sám seba nazýva doslovne „dobrým pastierom“ (ὁ ποιμὴν ὁ καλός) (Jn 10,11). Tento výraz označuje dokonalého, autentického a vzorového pastiera, ktorý je pripravený položiť za svoje ovce život, aby tak viditeľne ukázal Božiu lásku. Je to Pastier, ktorý fascinuje: ten, kto ho pozoruje, zistí, že život je skutočne krásny, ak ho bude nasledovať. Na spoznanie tejto krásy však nestačia telesné oči ani estetické kritériá: je potrebná kontemplácia a vnútorný život. Len ten, kto sa zastaví, počúva, modlí, pričom nechá na sebe spočinúť jeho pohľad, môže s dôverou povedať: „Dôverujem mu, život s ním môže byť naozaj krásny, chcem kráčať cestou tejto krásy.“ A najúžasnejšie je, že keď sa staneme jeho učeníkmi, sami sa stávame „krásnymi“: jeho krása nás premení. Ako píše teológ Pavel A. Florenskij, askéza nevytvára „dobrého“, ale „krásneho“ človeka.¹ To, čo odlišuje svätých od ostatných je okrem dobroty aj oslnivá duchovná krása, ktorá vyžaruje z tých, ktorí žijú v Kristovi. Tak sa v celej svojej hĺbke odhaľuje kresťanské povolanie: podieľať sa na jeho živote, zdieľať jeho poslanie, žiariť jeho vlastnou krásou.

Takéto vnútorné odovzdávanie života, viery a zmyslu zakúsil aj svätý Augustín, ktorý v tretej knihe *Vyznaní*, keď vyznáva svoje hriechy a omyly z mladosti, priznáva, že Boh je „vnútornejší nad jeho vlastné vnútro“. ² Okrem poznania seba samého objavuje aj krásu

¹ „Askéza nevytvára ‚dobrého‘ človeka, ale krásneho človeka, a charakteristickým rysom svätých vôbec nie je akási ‚dobrota‘, ktorá sa môže vyskytovať aj u telesných a veľmi hriechyňých ľudí, ale duchovná krása, oslnivá krása žiarivej a svetlo vyžarujúcej osoby, ktorá je hrubému a telesnému človeku absolútne nedostupná“ (P. A. FLORENSKIJ, *La colonna e il fondamento della verità*, Rím 1974, 140 – 141).

² SV. AUGUSTÍN: *Vyznania*. Bratislava : Lúč, 1997, kn. III, kap. 6.

božského svetla, ktoré ho vedie v tme. Augustín vníma v najvnútornejšej časti svojej duše Božiu prítomnosť, z čoho plynie, že pochopil a zažil, aká je dôležitá starostlivosť o vlastné vnútro ako priestor vzťahu s Ježišom, cestu k zakúseniu Božej krásy a dobroty vo vlastnom živote.

Tento vzťah sa buduje v modlitbe a tichu a ak ho pestujeme, otvára nám možnosť prijať a prežívať dar povolania, ktorý nikdy nie je nátlakom ani vopred stanovenou schémou, ktorú treba jednoducho dodržiavať, ale projektom lásky a šťastia. Starostlivosť o vnútorný život: práve odtiaľ je naliehavo potrebné začať pri pastorácii povolání a neustále novom úsilí o evanjelizáciu.

V tomto duchu vyzývam všetkých – rodiny, farnosti, rehoľné spoločenstvá, biskupov, kňazov, diakonov, katechéto, vychovávateľov a veriacich laikov –, aby sa čoraz viac zapájali do vytvárania priaznivých podmienok, aby tento dar mohol byť prijatý, živený, chránený a sprevádzaný a prinášal hojné ovocie. Iba ak budú naše prostredia žiarit živou vierou, neustálou modlitbou a bratským sprevádzaním, bude môcť Božie povolanie rozkvitnúť a dozrieť, stať sa cestou šťastia a spásy pre každého i pre svet. Ak sa vydáme na cestu, ktorú nám ukazuje Ježiš, Dobrý pastier, naučíme sa lepšie poznať samých seba a bližšie spoznať Boha, ktorý nás povolal.

Vzájomné poznanie

„Pán života nás pozná a osvecuje naše srdce svojím milujúcim pohľadom.“³ Každé povolanie totiž nemôže začať inak ako uvedomením si a zakúsením Boha, ktorý je Láska (porov. *1Jn* 4,16). On nás pozná do hĺbky, spočítal vlasy na našej hlave (porov. *Mt* 10, 30) a pre každého z nás vymyslel jedinečnú cestu svätosti a služby. Toto poznanie však musí byť vždy vzájomné: sme pozvaní poznávať Boha prostredníctvom modlitby, počúvania Slova, sviatostí, života Cirkvi a služby bratom a sestrám. Ako mladý Samuel, ktorý v noci – možno nečakane – začul Pánov hlas a s pomocou Eliho sa naučil ho rozpoznávať (porov. *1 Sam* 3,1 – 10), tak aj my musíme vytvárať priestor vnútorného ticha, aby sme mohli vnímať, čo Pán pripravil pre naše šťastie. Nejde o abstraktné intelektuálne vedomosti, ani o učenie múdrosti, ale o osobné stretnutie, ktoré premieňa život.⁴ Boh prebýva v našom srdci: povolanie je intímny dialóg s ním, ktorý nás volá – napriek niekedy ohlušujúcemu hluku sveta – a pozýva, aby sme odpovedali s opravdivou radosťou a veľkodušnosťou.

„*Noli foras ire, in te ipsum redi, in interiore homine habitat veritas* – Nevychádzaj von, vráť sa do seba, lebo pravda prebýva vo vnútornom človeku.“⁵ Svätý Augustín nám opäť

³ LEV XIV.: apoštolský list *Una fedeltà che genera futuro* (8. december 2025), 5.

⁴ Porov. BENEDIKT XVI.: enyklika *Deus caritas est* (25. december 2005), 1.

⁵ SV. AUGUSTÍN: *De vera religione*, XXXIX, 72: CSSL 32, 234.

pripomína, aké dôležité je naučiť sa zastaviť a vytvoriť priestor vnútorného ticha, aby sme mohli počúvať hlas Ježiša Krista.

Drahí mladí, počúvajte tento hlas! Počúvajte hlas Pána, ktorý vás pozýva žiť plný, plodný život, zúročiť svoje talenty (porov. *Mt 25, 14 – 30*) a pribiť svoje obmedzenia a slabosti na slávny Kristov kríž. Zastavte sa teda pri eucharistickej adorácii, usilovne rozjímajte nad Božím slovom, aby ste ho mohli každý deň žiť, aktívne a plne sa zúčastňujete na sviatostnom a cirkevnom živote. Tak spoznáte Pána a v dôvernosti, ktorá je vlastná priateľstvu, objavíte, ako darovať seba samých na ceste manželstva, kňazstva, trvalého diakonátu alebo v zasvätenom živote, či už rehoľnom alebo sekulárnom: každé povolanie je nesmiernym darom pre Cirkev a pre tých, ktorí ho s radosťou prijímajú. Spoznať Pána znamená predovšetkým naučiť sa dôverovať jemu a jeho prozreteľnosti, ktorá sprevádza v hojnej miere každé povolanie.

Dôvera

Z poznania pramení dôvera, postoj, ktorý je plodom viery a ktorý je nevyhnutný nielen pre prijatie povolania, ale aj pre vytrvanie v ňom. Život sa totiž javí ako neustále dôverovanie a zverovanie sa Pánovi, aj keď jeho plány narúšajú tie naše.

Spomeňme si na svätého Jozefa, ktorý sa napriek neočakávanému tajomstvu materstva Panny Márie zveril Božiemu plánu a s poslušným srdcom prijal Máriu a Dieťa (porov. *Mt 1, 18 – 25; 2, 13 – 15*). Jozef z Nazareta je príkladom úplnej dôvery v Boží plán: dôveruje aj vtedy, keď sa všetko okolo neho zdá temné a negatívne, keď sa zdá, že veci idú opačným smerom, než sa očakávalo. Dôveruje a zveruje sa Pánovi, istý si jeho dobrotou a vernosťou. „V každej situácii svojho života dokázal Jozef povedať svoje ‚fiat‘ tak ako Mária pri zvestovaní a Ježiš v Getsemanskej záhrade.“⁶

Ako nás naučil Jubilejný rok 2025 venovaný nádeji, je potrebné pestovať pevnú a trvalú dôveru v Božie prisľúbenia, nikdy sa nepoddať zúfalstvu, prekonať obavy a neistotu, istí si tým, že vzkriesený Ježiš je Pánom dejín sveta i našich osobných dejín: on nás v najtemnejších chvíľach neopúšťa, ale prichádza, aby svojím svetlom rozptýlil všetku našu tmu. A práve vďaka svetlu a sile jeho Ducha môžeme – aj skrze skúšky a krízy – spoznať, ako naše povolanie dozrieva a čoraz viac odráža krásu toho, ktorý nás povolal, krásu utvorenú z vernosti a dôvery, napriek ranám a pádom.

Dozrievanie

⁶ FRANTIŠEK: encyklika *Patris corde* (8. december 2020), 3.

Povolanie v skutočnosti nie je statickým cieľom, ale dynamickým procesom zrenia, ktorý podporuje blízkosť s Pánom: byť s Ježišom, nechať pôsobiť Ducha Svätého v srdci a v životných situáciách a prehodnocovať všetko vo svetle prijatého daru znamená rásť vo svojom povolaní.

Tak ako je ratolesť spojená s viničom (porov. *Jn 15, 1 – 8*) aj celý náš život sa musí odohrávať v silnom a hlbokom sporení s Pánom, aby sa cez skúšky a potrebné prerezávanie stal čoraz plnšou odpoveďou na jeho volanie. „Miesta“, kde sa najviac prejavuje Božia vôľa a kde zažívame jeho nekonečnú lásku, sú často autentické a bratské väzby, ktoré sme schopní v priebehu nášho života nadviazať. Aké vzácne je mať dobrého duchovného vodcu, ktorý sprevádza objavovanie a rozvoj nášho povolania! Aké dôležité je rozlišovanie a overovanie vo svetle Ducha Svätého, aby sa povolanie mohlo naplniť v celej svojej kráse.

Povolanie teda nie je niečím, čo máme hneď k dispozícii, niečím, čo je „dané“ raz a navždy: je to skôr cesta, ktorá sa vyvíja podobne ako ľudský život, v ktorom nielenže treba chrániť prijatý dar, ale musí sa aj žiť každodenným vzťahom s Bohom, aby mohol rásť a prinášať ovocie. „Má veľkú hodnotu, pretože sa dotýka celého nášho života zoči-voči Bohu, ktorý nás miluje a pomáha nám pochopiť, že nič nie je výsledkom nezmyselného chaosu, ale naopak, že všetko v našom živote sa môže stať odpoveďou Pánovi, ktorý má s nami úžasný plán.“⁷

Drahí bratia a sestry, milovaní mladí ľudia, povzbudzujem vás, aby ste pestovali svoj osobný vzťah s Bohom prostredníctvom každodennej modlitby a rozjímania nad Božím slovom. Zastavte sa, načúvajte, zverte sa mu: takto dar vášho povolania dozrie, prinesie vám radosť a hojné ovocie pre Cirkev a pre svet.

Nech vás na tejto ceste vždy sprevádza Panna Mária, vzor vnútorného prijatia Božieho daru a učiteľka počúvania v modlitbe!

Vo Vatikáne 16. marca 2026

LEV PP. XIV.

⁷ FRANTIŠEK: posynodálna apošt. exhortácia *Christus vivit* (25. marec 2019), 248.